

BORSSZEM JANKÓ

ETETTE a lantot . . . . . a költő szemére,
Mely előtt kitárt volt a jövő s a mult,
Hogy azok nagyságát ajka elregélje, —
Virradatlan álom fátyola borult.

Ez örök szendernek van-e látománya:
Dalia sereg, mely csodákat mivel? . . . .
Ó! ha van is, azt a költő bűvös szája
Többé nemzetének nem regéli el.

Oda van a szép nyár . . . a tarolt vidéket
Szürke ég-lehelte szellő lengi át, —
A színt-, fényt-sugárzó pompás nap kiégett . . .
Sírjakok felőle bús elégiát!
Még ma sírjakok csak, még ma úgy se támad
Méltó dal felőle olyan ajkakon,
Melyeket a méla, mély, őszinte bánat
Uj emlékezésnél, uj sirásra von.

Csodálatos szellem! . . te a nemzetednek
Kincset adtál, melynek az idő se vét;
Néped elenyészhet — s késő ezredeknek
Zengik még e kincsek a magyar nevét.

Ó! e hálás nemzet lelkesült örömmel
Koszorúzta meg, míg éltél, fejedet;
Most — szíve-sajogva, bőven omló könnyel
Hinti el virágát szent sirod felett.

Dr. Johann Kaiserschmarn

levele a feleségéhez.

Budapest, okt. 23.

Kedves Poldikám!

Mióta magunkat a magyar fővárosba át sulypon-
toztuk, azóta Milán szerb király ellen merénylet
intéztetett, ami — a delegáció külügyi bizottsá-
gának tagja lévén, — szakmámba tartozik s ennél fogva
referálok neked róla.

Ami egyéni nézetemet illeti — veled szemben még
van — egyéni nézetem az, hogy ez a merénylet egy kis
félreértésen alapult, mely azonban immár kiigazított.
A t. merényletlő azon hiszemben élhetett, hogy Dumas
fils mondását így fogalmazta: »Tue-le!« Tehát rálőtt
Milánra, aki meg most meg fogja vele értetni, hogy a
főnnebbi mondás tulajdonképen így hangzik: »Tue-la!«

Ime, a szöveg félreértésének sajnos következménye.

Lehetséges, hogy a merénylő hölgy kezébe vélet-
lenül oly kiadás került, melyben a főnnebbi hely sajtó-
hibából rosszul volt nyomtatva.

Ime egy sajtóhiba balkövetkezménye!

Kedves Poldikám, engedd meg ez alkalommal
kifejezést adnom a fölötti megborzadásomnak és meg-
botránkozásomnak, hogy már a nők is beállanak a me-
rénylők közé és lövöldöznek. A háztartásban elfogadott
munkafelosztás elve eddig úgy hozta magával, hogy a nő
szőjjön, fonjon, mosson, takarítson, süssön — süssön ki
kalácsot, de ne süssön el pisztolyt — szóval: házi teend-
őkkel foglalkozzék, míg a férfi a közpályán fárad, mint
munkás, tudós, államférfi, katona, nihilista, utonálló,
tanító, merénylő — szóval: különböző minőségben.

Mióta a nők az újabb korban ki kezdenek lépni a
közpályára és tudósok, írók, tanítónők, nihilistának és
mérénylő hölgyek, sőt annál is több — doktorok
kerülnek ki soraikból, azóta a háztartás egyensulya meg
van zavarva, mert a férfi nem foglalta el a nőnek üresen
hagyott helyét; s így, ha férfi és nő egyaránt a közpályán
fárad, nem marad otthon senki, aki a házat, konyhát
ellássa. S én remegve látom az időt közeledni, mikor a
nihilistasági és mérénylési szenvedély a nők közt elter-
jedvén, délben jóra való ebédet nem lehet majd otthon
kapni.

Mivel pedig a férfiak nagy része a jó házi kosztért
nőstül — az előbbiektől természetes következményképen
a házasságok száma meg fog csökkenni, ami viszont a
papságnak érzékeny anyagi hátrányával járhat, tekintve,
hogy a vadházasságok után semmiféle stóla nem jár.

És neked eladó lányod van, Poldi! Szörnyűség! Az
a lány is férfi. Az én kalapomat a Ferdi gyerek kabát-
ját hordja, álló gallért visel, széles plastron kravátlival
és megveri a szakácsnét — Ferdi meg a haját a homlo-
kába söprögeti és nervosus. Felfordított világ!

Szerencsére, hogy a te áldott galamb-természeted
mellett a háztartási munkának — a társadalom ez
alapkövének — megzavartatásától nem kell tartanom.
De a Mariczerl lányunk természete más. Ő minap a reg-

geli czipőjével tiz lépésnyiről fejbe találta a Hankát.
En ezt veszedelmes praecedensnek tartom. Aki komót czi-
pővel kezd lövöldözni fiatal korában, az a pisztolyon végzi.

Övd tehát Miczerlinket, távolíts el tőle mindent,
ami merényletekre csábíthatja s azokat eszébe juttat-
hatja. Suttymberky kollegám kezedet csókoltatja, én
pláne öllelek.

Szerető férjed

DR. JOHANN KAISERSCHMARN S. K.

U. t. A flanel réklimet kérlek küldd le.

KÖNYVES PIACZ.

Épen most jelent meg!

Román emlékirat

Erdély hovátartozásáról.

— Kiadta a szebeni conferentia. —

(Vázlatos tartalom-ismertetés.)

I. Fejezet. Annak elvi kimutatása, hogy Erdély
román volt mindig, tehát a románokat illeti meg ott az
uralom és most is külön Románországot kellene belőle
csinálni. Tényleges bizonyítékok: egy Noé korabeli erdélyi
bölénykoponya, melynek román típusza szembeszökő.
Két katrinca Mathuzsálem idejéből, melyek épen a
Királyhágó kellő határában a föld alatt találtattak s
nyilván azért ásattak el két őskori lelkes román hölgy
által, hogy azt jelentsék: »itt a határ, ne tovább! Eddig
terjed a magyar, innen tul kezdődik az oláhság.«

II. Fejezet. Történeti bizonyítékok. Xerxes király
egy sajátkezü adománylevele, melyben Erdélynek külön
autonomiát ad. — Origénes, Traján császár udvari jósa-
nak naplótöredéke, melyben följegyzi, hogy ő az erdélyi
románoknak a magyarok által való elnyomatását megjó-
solta. — Azon madárnak megkövült bele, melyből Ori-
génes ezt a dolgot kijósolta.

III. Fejezet. A román nyelv ősjoga Erdélyben. —
Habakuk prófétának I. Furulya ősróman császárnak
küldött kabinet fotográfiája e hébernyelvű aláírással:
»Habakuk próféta bizonyítja, hogy a Teremtő a terem-
tés utáni napon, — tehát jóval Ádám meglétesítése előtt
— azonnal egy külön román embert teremtett meg és
azt Erdélybe beültette román ősnak, hogy valamikor
belőle a Baritjiúk a román nyelv ősjogát lefejteget-
hessék.«

IV. Fejezet. Szózat Európához, melyben a nagy-
szebeni conferentián részt vett urak felhívják a világ
könyörületét a románok szánandó állapotára és kérik,
legyen szabad Magyarországot egy kicsit foederalistikus
alapon átdolgozni olyképen, hogy Magyarország map-
pája szétdaraboltatván, a részek egy nagy fazekuluba
beletétetnek, minden nemzetiség meg kihalászhat belőle
egy-egy darabot, s mikor üres, Magyar Miskának egy
nagylelkűségét ünneplő diszhymnus elzengése mellett
aranyba foglalva odaadják — a fazekulut.

AZ OLYMPUSBAN.

P. Sándor. Üdvözlégy János! Téged is beemelt hát a két jó vitézed az örökkévalóságba.

D. Ferencz. Bizony fiaim, nékem is nagy öröm, hogy mind teljesebb lesz a kompánia. De hát a szegény régi hazánk mit szól hozzá? Már is többen vagyunk itt, mint oda lenn.

Suttyomberki Dárins

a helyhezet signaturájáról.

Haza minden előtt!

Katonai budget van.

Katonai akadémia nincs.

— Pakolj Pista!

Panaszos szózat.

— Seiffensteiner Salamon sógorához Spitzig Iczig. —

Kedves svógorlében,
Most olvasok épen
Dele-
Gáczióni szörnyű
Költség. Ötne ménkü
Bele!

Kroczárt kisorfolnak,
Miljont pazarolnak
Horczra.
Horczra, háboróra,
Ágyó, poska, lóra —
Forcsa!

Madjar hadintézet,
Ebbül nem kap pénzdet
Semmi.
Mint ők parancsolnak:
Ogy kül a dolognak
Lenni.

Boszóság és bánót
Ünti el hozámat
Folyton.
Élővel nem bírunk —
Mít tedjünk hát? Sírunk
Holton.

A nádj, a jószágos,
Fényes Orony János
Meholt.
Bánota szívemnek
Leginkább, hidjed meg,
Ez volt.

Onyagba szellembe
Van nálunk rendes de-
Ficzit.
De hallgatom jókor.
Servus! A te svógor,

Fejlődik ez alatt,
Bennem egy gondolat,
Hojd van
Csak kevés hasonló
Hozzá az olyan jó
„Lloyd“-ban.

Nadjot akarnánk mink,
De nem tudunk mást, mint
Kicsit.
Onyogba, szellembe
Van nálunk rendes de-
Ficzit.

Kifelé megy kincsenk,
Oda most is hintők —
Skandál!
Zsebít jól tömé meg
Már sok vastag német
Bonkár.

S leider Gottes mit kell
Látni szemünkkel
Nálunk?
Aranyunkat ime
A föld rögeibe
Ásunk.

Drága svógorlében
Bós az én kedéljem
Nadjon.
Irom neked ezt ma:
De mi kettőnk közt ma-
Radjon.

Iczig.

Le a koszorúkkal!

VEGETARIANIZMUS legujabb alakja a koszoru-
járvány. Tízezer forintot kiadni virágra: nekünk
semmi; pedig hogy mily fölösleges pleonasmus
az, rögtön bebizonyítom. Kinek adjuk azt a sok koszorut?
Ugy-e bár koszorus költőknek? De ha az a költő már
ugyis koszorus, akkor nem szorult a mi koszorunkra.
Egyáltalán a virágluxust nálunk tulhajtják. A virágáru-
sok és kertészek adót fizetnek ugyan, de azért ne vegyünk
virágot, mert a közgazdasági jólét követelménye az, hogy
Budapestet világvásárrá tegyük, de ne virágvásárrá. A
mai pozitív kor megkívánja, hogy pénzes ládánk legyen,
ne tulipántos ládánk. Mily bűn az, hogy a legjobb, leg-
porhanyóbb televény földünkbe virágmagot vetünk buza
helyett. Ezer meg ezer hold elsőrendű fekete föld vész
el így a gabonatermelés kárára. Mennyi virágagy van az
országban, de betegagy nincs elegendő még a Rókusban
sem. Hát még vidéken! Hány melegház van Budapesten,
de nyilvános melegítő szoba a fagyoskodó szegénység
számára nincsen. A sétányok pázsitjain hasznavehető
széna helyett haszontalan virág terem, még pedig oly
mennyiségben, hogy e részben máris tulateszünk Bécsen.
Sőt még a szegény varrolány ablakában is virágcserep
áll, melyben szegfűt vagy rózsát termeszt, pedig ugyan-
azon maroknyi földben, ugyanavval az öntözési munká-
val egyegy fej salátát vagy kelkáposztát nevelhetne. Így
természetes, hogy mindinkább elszegényedünk. A statisztika
kiszámíthatná, hogy minden bál hány szoboszalai
cipót változtat át bokrétává, vagy hány százalékkal
csökkenti gabonakivitelünket. Még ha legalább beérnök
csinált virággal! Ideje, hogy a kormány ezen közveszélyt
figyelmére méltassa, mert különben úgy jár az ország
mint Drákó, akit virágok alatt fojtottak meg. Kérünk
tehát drakónikus rendszabályokat a virágluxus ellen,
főképen pedig törvény által meghatározott koszoru-kul-
csot minden előfordulható esetre. Csak így lesz in floribus
a virágtalanság, így csiszolódik józanná a közönség
az exigenciák köszörűjén. Köszörüt tehát és nem
koszorut!

Kritika rostáján te virág így hullsz ki.
Józanodjunk végre! Ezt ajálja

P—ky.

Zágrábi országgyűlési napirend.

Hétfő	Verekedés
Kedd	Czivakodás
Szerda	Dulakodás
Csütörtök	Gorombáskodás
Péntek	Káromkodás
Szombat	Szitkozódás
Vasárnap	Verekedő czivakodással elegy dulakodó gorombáskodással bélelt káromkodó szitkozódás.

Tönődések.

Seiffensteiner Solomontól.

— *Ugy gandalom, hoid igazság van a kaszinónak ha nem jár szolja az Orony Jánost. Mi küze van született arisztokrátoknak született proletárokhöz? És mi küze szellemi proletároknak szellemi arisztokrátokhoz?*

— *Száz koszoru a Petőfinak, száz koszoru az Oronyinak! Szeretnék már koszorót adni eleven embernek.*

— *Hadüjdmiszter aztat mond, hoid nem kül túb katona nevelü institót . . . Hodhod? Hiszen ü exelencztül a goromba felelet is bizemítja, hoid még naidon sak katonának kül nevelü institót.*

— *Nem is sadálkózik azon rajta, hoid királ jülkos atentátomok oljan ritkán sikerölnek. Hoid volna ed jülkosnak jó czélja?*

— *Osztot álmodtam, hoid eszlári sakterokat elítéltek ürükös fogságra. Hálo istennek, gondoltam magamba, sak hoid nem elítéltek őket ürükös vizsgólatra.*

Október 24.

Mily veszteség, nagy, ijesztő!
Mennyi bánat, mennyi sírás! . .
Ez volt csak a szívet metsző,
Szomorú tetemre-hívás!

TUDOMÁNY.

Amerikáról.

— Felolvasta dr. Szabócska Józsi. —

Régi Ohiom *) volt geologicce megvizsgálni az új világot s megteremteni annak geológiáját. Futólagos ott való tartózkodásom alatt azt most alaposan megtevén, ezennel számot adok buvárlataim eredményéről.

Amerika igen geologiai ország. Hogy az ásványtan ott mindennek az alapja, azt kiki tudja, a ki Bret Harte ásványtani beszélyeit olvasta az aranyásokról. Mindamellet az ottani geologia jelentékenyen eltér a miénktől. Paläontológiát ott persze ne keressünk, minthogy Amerika csak 1492-ben földöztetett föl, azóta tehát kövületek nem igen létesülhettek. Az ottani geologusok két táborra oszlanak: a plutonistákra, kik a plutokrácia mellett

küzdenek, s a neptunistákra, kik a nepotismus által akarnak boldogulni. Az én vizsgálataim szerint Amerika csak most éli a nálunk már rég lefolyt kőszén-korszakot, mert a kőszén ott mindennek a kuforrása. Mennyivel inkább kuforrás tehát nekik a petroleum, mely a hatalmas olajgarchiát vagyis oleokráciát szülte, az ottani társadalomba új réteget hozván be. Szerintem a geologiai alakulás ott a forró gőzök hatásán alapul s Amerika gőzerő által lett s avval is tartja fenn magát. Mindazonáltal a partvidéken (például a newyorki kikötőben) észleleteim szerint folyton történnek lerakódások a tengerből, melyek számára külön rakodó kőpartokat építettek. Sedimentumos képződéseket többi közt a washingtoni kongresszus ülés-termében találtam. Igen érdekesek továbbá a nagy pénzés városokban előforduló tetemes nummulit-hegyek, melyek a »nummus«-oknak hegy magasságu halmazából állanak és 3 vagy 4 perczentesek. Az ottani nagy vendéglők a dupla kréta-formációra vannak alapítva. Jegeczedés nyomait különösen a kocsonyában és mayonnaiseben leltem, s annak szerkezetébe igen mélyen be is hatoltam. Nyáron járván ott, tulajdonképen jégkorszakot nem tapasztaltam, ellenben ezen évtszak a föld isothermikus viszonyait izzóthermák észlelése által engedte meghatároznom. A Jura-formációkat is tanulmányoztam, és pedig a lapok törvényszéki rovataiban, hol legjobban áttekinthetők, különösen a terciárius rétegbeliek, melyekhez a francia geologusok által ugynevezett tiers-état szolgáltatja az anyagot. A rétegekre visszatérőleg, egy különös tényt állapítottam meg. Nálunk ugyanis, míg a föld legrégebb rétegei a legalsók, a nép legrégebb rétegei ellenkezőleg mindig a legfelsők — odaát a föld és nép legfelső rétegei egyformán ujak. A mai geologiai fejlődés egyáltalán emelkedési jeleket mutat s a katasztrófák elmélete az 1865-i földforradalom óta sokat vesztett. Igen érdekes fölfedezést mutattam be a kanadai vándorgyűlés geologusainak, azt, t. i. hogy a *serpentin* kőzet az amerikai kanyargó hegyi utakon fordul elő. Ezen eszmém rögtön elfogadtatott, valamint még egy másik is, t. i. az, hogy az Egyesült-Államok nem őskövi képződmény, hanem conglomerátumképen kell fölfogni.

Az amerikai geologiaiban most legnagyobb szerepet egy hölgy játszik, miss Issippi, kivel meg is ösmerkedtem. Végre legyen szabad a t. gyülekezetnek egy általam gyűjtött geologiai profil-sorozatot mutatnom be, t. i. néhány odavaló hölgy arczél-képeit. Mert megjártam a mormonolithok csodás földét, Polygambiát. Erkölcsi érzésem *utahlattal* fordul el a soknejjűség intézményétől; de a tudós leküzdü lelke minden háborgását, ha arról van szó, előbbre vinni a tudományos megismerést. A soknejjűség nem tartozik ugyan buvárlataim körébe, de egy tekintetben mégis van köze a geológiához. Salt-lakedemonia háztartásaiban az ásatag feleségtől az ercczionális menyecskéig sok a réteg. Ez anyag feldolgozására hogy lehet képes egy ember, európai fogalmaink előtt érthetetlen. De factum, szilárd factum, hogy azt ne mondjam: petrefactum.

*) Olvasd: Ohájo.

AZ ÚJ SPÁRTAIÁK.

Megfőtt a delegacionális boszniai leves. A szakácsok remeltek. Még ennél feketébbel nem főztek. A vendégek asztalhoz ülnek. Jó appetitust!

MILLENNIUM.

(Kaas Ivor keresi az Árpád sírját, Göndöcs apát meg a pusztaszeri templomot. Salamon F. tétlenül nézi.)

B. J. Hát maga Feri bácsi mért nem ás?

S-n F-cz. Ne bánd, öcsém! Lesz még itt nekem dolgom. Majd ha ez a két hazafi végkép belevájta magát ebbe a meddő mulatságba, akkor jövök én, hogy kiássam őket.

Arany János a külföldön.

„N. F. Presse.“

MAGYAROK legnagyobb poétája, Arany János, meghalt. Poéta magyarul »költő«, ami náluk nem csak versírót jelent, de olyan embert is, a kinek módjában áll sok pénzt elverni, — egyértelmű a német »Verschwender«-rel. Mig a »szerző« a »költőnek« ellenkezőjét jelenti, de csak finanziaális tekintetben. E régi országos magyar élczet előre kellett bocsátanom a következők jobb megérthetése végett.

»Arany« németül »Gold.« Az egész név tehát németül így volna: der goldene Johann. »Der goldene« pedig épen azért volt Johann, mert nagy költő volt, azaz sok pénzt költött s mindig arannyal fizetett. A lovagias magyar nép még azért is becsülte Aranyt, mert jeles párbajvivő, igazi vitéz volt; különös specialitása volt az *éjféli párbaj*, ép ezért népiesen csak „János vitéz“-nek nevezték, s e czímen meg is írta önélet-rajzát, a »Bolond Istók« czimű közlönybe. V. Ferdinánd koronázásakor, több hóval Murány vár ostroma után,

megismerkedett Nagy Ida cigánykisasszonnyal, kit egy költeményben örökölt meg, elsratván benne az *elvesztett alkotmányt*. Toldi Ferencz barátjának egy népies époszban emelt emléket, bár T. szerelmeinek közlésével kényes helyzetbe hozta a különben erényes hősnék a családját. P—y István urra irt emlékkerse, »Bor vitéz«, egyike a magyar humor gyöngyeinek. Halála Budán következett be, mely okból népe közmondás-szerűleg emlegeti, hogy: »Arany Jánosnak Buda-halála.

„Le Figaro“

Magyarország legnagyobb költője, Arany János, meghalt. Az említett néven ő csak a pórnép előtt ismeretes, miután a nemesek (les nobles du pays) a francia nyelvet használva, (miután János = Jean, arany = d'or) »Jean d'Or«-nak, vagy az ő Rákóczi Jenő fejedelmük által elrendelt új ortografiájuk szerint: »Sándor«-nak nevezik. Praedikátuma minden magyar embernek lévén, Jean d'Ornak is volt, még pedig »Peteufi«. Tehát, hogy érthetőbben beszéljünk: a mi Hugónk által is megénekelt Petőfi Jean d'Or meghalt. Nyugodjék békével!

Az utolsó óhajlás.

„Mondd csak édes feleségem:
Mi hónap jár, s mi az óra?“
„Ősz derekán vagyunk éppen —
S háromnegyed most az óra.“

„Háromnegyed délre, nemde?“
„Annyi — de hát miért kérde?“
„Végőhaj nyilal szívembe...
Dél idején majd megérted!“

Dél van... „Nince ir sebeimre...
Még csak egyet óhajthatok —
A Komócsy vereseire...
Kérlek... prenumeráljatok!..

„Les Stomfau.“

— Magyar-francia érdekbeszélő polizza 3 részletfizetésben. —

Acquirálta: Csiky Gergely
a memzeti színház biztosító ügynöke.

1-ső részlet.

St. Ákos. Van feleségem, van leányom. De elcsaptam őket. Födolog a familia. Annak testálok mindent. Hasamban a golyó, haldoklok.

Hétszilvafássy báróné. Azt nem fogod cselekedni. Se meg nem halsz, se az atyafiságnak nem testálsz. Szegény Ágnes, meg az a jó Margit!

St. Ákos. Hát igazán van nekem leányom? Hoczi a portréját. Az ám! Szakasztott másom. Ugy szeretem! De ide ne

merjen jönni a koldus anyjával! Első a familia. Megyek be a szobámba meghalni.

Hétszilvafássy báróné. Ne kérek előbb, míg nem látad gyermekedet. Margitka! Gyere be csak, szívem!

Margit. Repülök! Ön az én papám? Igen, ön az! Ugy hasonlít hozzám a nagyságos ur. Legyünk per tu!

Szt. Ákos (mélyen megrendülve.) Mily gyöngéd, mily szép. De nem... első a familia!

Hétszilvafássy báróné. Ákoskám, legyen eszed.

St. Ákos. Mondasz valamit. (Elgondolkozik.)

Margit. Kint vár a mama. Behozzam?

St. Ákos. Bánja a kánya... ereszd be ezt is. Igy. Meggondoltam a dolgot. Nem halok meg. (Eldobja botját.) Jöszte gyermekek, ezentúl te léssz az én sétapálczám.

Hétszilvafássy báróné (tapsol, tánczol.) Bravo! Ezt jól megcsináltam. (A belépő éhes rokonoknak számárfület mutat.) Csiszta! Ákos odabent éppen most házasodik meg másodszer. Pá maguknak! (Elutazik.)

Lipóczy Miklós. Mmmhhh!.. Azt hittem a maga emberségéből fog meghalni. Hát ime öngyilkos lesz. Pfüj!

(A közönség el akar menni vacsorálni a Szikszayba. De a rendező jelenti, hogy még tovább van. Közönség összenéz, bámul és vissza ül.)

*

A színpalak mögött.

Cs. G. Te papa! Hogy is gyógyulhatott ki a haldokló Stomfay Ákos?

Dr. B—dy. Ezt te nem érted. Ez a hamöopatika szereinek titkos hatása.

Cs. G. Mert azért. Ezt a fordulatot a te kontódra írják.

2-ik részlet.

(A báróné távolléte alatt az atyafiság szerte húzálja a Hétszilvafássy báróné sardoní tündérájjaival megkötött esomóját. Ágnes mamának el

kell menni, mert dölyfös anyja az egyik Stomfay gyereknek, akibe Margit beleszédült, nem tartja a családjába valónak.)

Ágnes. Lányom, csak Ráczkévére utazom. Isten veled!

Margit (zokog.) El ne menj olyan messze, mert a szívem hasad meg utánad!

Ágnes. Nem lehet. Kukoriczát tördelnek. A felesim megcsalnak. Ott kell lennem . . . isten veled . . . hideg vizet ne igyál, ha tánczolsz . . . meleg strimpfit hordj, ha fázol . . . isten, isten veled! (Rohan Ráczkévére. Margit elájul.)

3-ik részlet.

Hétszilvafássy báróné. Megjöttem. Jézus, milyen slamperei! Hát megint szétváltatok? Ákos, veszed mindjárt vissza Ágneset?

Margit. Hah! Atyám! Hát üzted szám ki őt Ráczkévére? Ez a Lipóczi fiu restelte anyámat? (Odalép hozzája.) Te frizér legény! Léha vagy! Láttuk mindnyájan, de mert Csiky bácsinak szüksége volt rád, azért túrtünk meg. Mars! Gyere Bari, végy el!

Hétszilvafássy báróné. Ákos! No már! Itt van ám az Ágnes.

St. Ákos. Hozzi hát.

Hétszilvafássy báróné (Ágneset kibúzza a zsebéből.) Nesze! No most öleljétek meg egymást. De aztán tartósabb munka legyen ám a harmadik házasság

— A publikum kibocsáttatik. —

Diák ismeretek tára.

Terjeszti: Bukovay Absentius.

— Megmutattuk a Thajsznak, hogy a jogász se *kutya*. *Macska*-zenét adtunk neki.

— Szörnyen unalmas a temetés rendőr nélkül; szörnyen henczeg a rendőr jogász nélkül.

— Boszniába végzett jogoncokat verbuvál a törvényszékhez 800 flor fizetéssel a k. k. »Kundmachung.« Még ma megtelegrafizom a föltételeimet kérdezősködés alakjában:

1. Az előlegek dolgában hogy vannak odalenn?
2. Van-e már szervezve birodalmi cs. k. zálogház s ha van, milyen kamatlábbal?
3. Van-e megfelelő számu jóra való »Geld auf Alles«?
4. A fátyolos donnák adnak-e az urí gyereknek a szavára?
5. A hivatalos órák komolyan értetnek?
6. A lakáspénzbe be van-e már tudva a hárem-tartás?
7. Megtelepedett-e már elegendő számu balek? Hát kozák?
8. Iszonyodnak-e még mindig a bortul a muzulmánok? Hát a blattot tiltja-e Mohammed?
9. Rászoktak-e már kellőleg a házi asszonyok a hitelezésre?
10. Nem tudjátok: lehet-e unfrankirt telegrafizolni?

VIDÉKI TROMBITA.

— Barcsból. —

Nömetös Borsszöm Jankó uram!

Tisztölöm átozással, kerülje valamikép az utytyát, hogy az Baresi vasuttól ne kúeznek ki az utat az aeráva higgyához. Szómmal ne vétsek, én Derányi Soós Józsep fuaros embör vaok, lovaim ez ideig csak emáztak az sáros uton az Baresi vasuthol az terével, de miolta most három esztendeje az utnak egy darabgyát agyon kúezték, azolta kilencz kerekem zuzódott rapityánra, az kocsim tengője mög négyször tört el. De halli Nömetös Jankó uram, miolta azokat a kápisztás hordókra való kúeket az utra lerakták, az akkor tájban rápaprikázott kis kúecsnek azóta se híre, se pora. No hát járjuk az elevennyén. Juj uram! a nyavala törés kerülgetyite az embört ezen a csinyátt uton. A kicsinyezőbe járó asszonyi állat peig végig sö möhessön azon. Csinyájja ki, ha löhet, maragygyék a sáros ut azon sároson, ne kúezzek agyon, ne ájják utytyát a szögény embör keresettyének.

Tisztölöm a Nömetös urat önnön magát, Jankóné asszonyomat, a hozzá tartozó eselédgyeit mind könségösen.

Derányi Soós Józsep fuaros.

Mihaszna András

fővárosi m. k. rendőr szemlélődései.

Az a!

Már megint ránk jár a rud. Még pedig a magunk rudja, a kivel rëndöt csináljuk. Eltörték azok a pullus diákok. A magunk édes hátán törték el! Ez már valami. Csak a lovas pajtásaink tátossaiba vót annyi emberség, hogy a maradék diákságot helyettünk taposták le.

Mikor nem zárjuk be a zsványokat, szidnak bennünket, mint a bukrot; mikor meg szorosán elzárjuk az kordonyt, ezért támadnak ránk. Ha bezárjuk, ha nem zárjuk be; ha beeresszük, ha kirekesszük; ha így teszünk ha amugy: csak piszkúnak bennünköt azok a ténta-tart-hatatlan ujság csinyállók, akik pullusok voltak — meg azok a pullusok, akik amolyan ujság csinyállók lesznek; mer nem érik ám föl észvel, hogy rëndnek muszáj lönnyi. Ha ezzer ugy van kiadva a parancsulat, hogy senkinek se szabad az kordonyon átulmenni a teins Tajsz kapitány ur ű melltósága engödelme nekün, nem megy azon át még a fölséges atya uristen se, hacsak a főkapitány ur paczérsájnt nem ád néki.

Meg az az óbégatás! Mert ha a nagyságos Arany ur nem sajnálta magátul a meghalást, hát olyan univerz-as kótyonfitty legínyek mit bögnek, mikor alyig hogy félig tapostuk agyon űket?

Az kió utzára kiröndütek, mer oda kiszütek muzsikányi a teins kapitány ur ű melltósága ablakai alá. Hallgatom. Kutya-macska vonyítás vót az, nem kántus. Peig aszongyák, mévelt ifjurak, akik kótábul tanulták a zstóárt. Belekapaszkodok az egyikbe, hát ugy állon ütött háthurul, hogy mingyár eleresztett. Szaladt utánnam, hogy elfogjon. Már hogy engem rendört, egy olyan szidón-katona! Tán még most is ott leheg a gránáteros utcza sarkán, ugy megszalajtottam. Még csak az kék, hogy ....

Ahun a! Megest a vak kódis! Gyerez csak öreg a dutyiba! Kus! Ne orgonálj! Alo mars be! Mert azt parancsolja a teins Réklifalussy ur ű melltósága: rëndnek muszáj lönnyi!

Ligeti Jenő urnak látogatásá-kérjük. — F. D. A második siket rült. — Botond. Keresztény kovács legénytől jellemző nyilatkozat. Naturalista verszetének egyik része

így szól:

Ne báncsak a sok jó zsidó téstvérünket
Ontották e honért űk is a vérüket,
Ezer nyolcz száz negyvennyolczban velünk voltak
Osztrák zszarnok ellen mi velünk harczoltak,
Küzdöttek mi velünk, vértettek mi velünk,
Miért is emelnék kezűnket ellenük?

Nemes gondolkodás. Nincs mért restelnie. De hiszen így gondolkozik, így érez az egész ma gy a r nép. Istóczy s Verhovay uraimék magyar szövatjait csak a németiség és tótság érti és követi. — H. D. Nem az igazi. — ??. Egy benne az új, és ügyes is. De kényes nagyon. — „Fausse.“ Jó volna ha rettenetes nem volna. — P. L. Őn a 3646-ik, aki az agancs-kiállítás alkalmából megélczeli a férjeket. — F. M. Figyelembe vettük, hogy a budai Donáti-utca egyik sárgára meszelt házának a falán e »lázító« szavakat lehet olvasni: »Halál a zsidókra!« S ön ezt valami antiszemita tüntető rossz helyesírásának tartja? Háttha szóserint kell venni s valami elméskedő Kóbi a »zsidók« alatt az ónodiakat érti? — Sa. És ön mélyen meg van gyöződve róla, hogy elmésséget küldött be? Nem közöljük, hogy meg ne zavarjuk hitében. — Sprn. Régi ugyan, de azért jó. Időről időre lehet közölni. — I. J. Már olvastuk, még pedig ügyesebb verselésben. — Polydor. Ugy van: szeretetreméltóság volt, ami azt jelenti, hogy távol volt tőlünk a gunyóadás szándéka. A mostaniban is sok jó van. Biztatni is merjük. — B. Ö. Nem elég rossz arra, hogy jó legyen. — „Köpeczi nász.“ A verszetben itt-ott lappang egy kis szatira, csak hogy nem birtok megfogni. Egy kissé hadd érjen. — J. A. Ugy van rendén, ha mindketten meg vagyunk elégedve egymással. Az utmutatást köszönjük. Ref. antiszemita is lehet elég az országban. Csak hogy persze nem az eszlári eset miatt, melyet ű is ép oly esztelen ráfogásnak mint kegyetlen sportnak ítél, mint minden higgadt gondolkodó. Ami az ön katolikusát illeti, biz az esöppentett zsidó. — Aradra. »Legnagyobb élő költőnk elhunyt.« Így jelenti ezt egy ottani lap s ön e paradoxonon fenakad. Pedig végre is csak az élő halhat meg. Azt ugy-é bár ön természetesebbnek tartotta annak idején, hogy a holt Petőfi feltámadott. — B. J. Mi is csak biztathatjuk önt, mint az a jeles honatya. Egyebet önért nem tehetünk, mert lapjainknál még ismert tehetségű embereknek sem szorul helye a szerkesztőségben. Csodálatos is az, hogy száz vidéki ifju közül kilenczven azon törődik, hogy a fővárosba jöve, itt a versírásból s hazafias tüntetésekből megéljen. — P-gysz. Az olasz levegő frissítő hatását megelégedéssel tapasztaljuk az ön sorai-ból. — K-ó. Nem vette észre F. bárón, hogy alul bő szabásu nadrágban jött a temetésre? Ez ű nála a legnagyobb gyászt jelenti. — Csipto Paprikanus. Ezt a nevet persze mi adjuk önnék, ámbár meg nem érdemli. — M. M. Csak ugy módjával, ahogy sora éri. — R. E. Ez a hét nem kedvez önnék. — M. P. Ki az a szerkesztő? — D. I. Azt pénzváltótól nem lehet rossz néven venni, hogy rövidség okáért így jelenté egyik kommittensének a hét szomorú eseményét: † János †. Elég tőle, hogy egyáltalán ismerte Arany Jánost.

Felelős szerkesztő: CSICSERI BORS.